

ณ ปฐมบทแห่งการเริ่มต้น จักรวาลแห่งมหาเทพบิดรพร้อมเย็น ด้วยความกลมเกลียว แดนเมฆมา...ผืนฟ้าที่โอบล้อมทุกสรรพสิ่งคือ ดินแดนร่วมกันแห่งอสูรและเทพ เบื้องล่างสีครามสุดสายตาคือแดน สายธารา...น้ำที่หล่อเลี้ยงและหล่อหลอมความแตกต่างเข้าหากัน หาก แต่พงศ์พันธุ์ที่ได้รับความเอ็นดูยิ่งในสายตามหาเทพบิดรผู้ยิ่งใหญ่คือ มนุษย์บนผืนพิภพ

ความรักเริ่มต้น...ริษยาครอบงำ...ความโลภนำพาสู่ความแตกแยก อสูรตกสวรรค์...เทพหวาดระแวง สรรพสิ่งสิ้นไหว จักรวาลปั่นป่วน

'วันหนึ่งความกลมเกลียวจะกลับมา...ความรักที่นำพาจักรวาลสู่ ความสับสนจะแปรเปลี่ยน...เทพและอสูรจะกลับมากลมเกลียว สาย เลือดจากสองเผ่าพันธุ์จะขึ้นนั่งครองบัลลังก์เมฆาร่วมกัน'

หลายชีวิต...ทุกเผ่าพันธุ์อาจเฝ้าหวังเพียงย้อนปฐมกาลแห่งการ

เริ่มต้นที่สงบสุขมันคงนั้นให้คืนกลับมา หากแต่หัวใจสองดวงของผู้
เป็นความหวังกลับขอเพียง...ได้เป็นที่รัก

เนริน ท่านหญิงแห่งสายธาราสายเลือดอสูร
เฉมราม เทพหนุ่มว่่าที่จอมเทพเหนือบัลลังก์เมฆา

ชั่วลมหายใจ ณ แรกสบสายตา มิเพียงดวงตาสีมรกตของเนริน
จะร้อยรัดเอาดวงใจของเทพเฉมรามไปครอบครอง หากแต่ดวงตา
สีครามของเขาก็ตรึงหัวใจนางเช่นกัน หากแต่ความพลาดปลั่งเพียง
ถ้อยน้อยคำกลับกลายเป็นเงื่อนไขว่ขวางกันให้มีโอกาสสร้างความผูกพัน
ก่อกำเนิดความคลางแคลงต่อสองหัวใจมาเนิ่นนาน

‘...สำหรับองค์เฉมราม...ข้าอาจเป็นเพียงหน้าที่...เขาไม่เคยใส่ใจ
...ท่านไม่เคยรักข้าเลยใช่หรือไม่...’

‘...เพียงเจ้าเนริน...ความรักของข้ามีเพียงเจ้า...’

เนิ่นนานไปจนนิรันดร์...สักวันสองหัวใจจะรู้ว่าต่างเป็นที่รัก
ของกันและกันตลอดมา ความรักที่คอยหา...แท้จริงอยู่ในครอบครอง
แต่เริ่มต้น เป็นหนึ่งเดียว และ...ทุกชีวิตจะเรียนรู้ว่าสิ่งที่ค่าจุนความ
มันคงแห่งจักรวาลคือรักแท้...ที่หวังเพียงให้ผู้เป็นที่รักเป็นสุข หากใช่
เพื่อตัวเองเท่านั้น

ทุกลมหายใจของเนริน...เพื่อเฉมราม เช่นเดียวกับทุกการกระทำ
แห่งเฉมราม

เพื่อเจ้า...ที่รักของข้า...เนริน...เพื่อเจ้าตราบนิรันดร์

ปฐมบท

สายลมหวีดหวิวไม่เพียงหอบละอองน้ำแข็งสีขาวที่ร่วงหล่นลงมา จากปากฟ้าให้ปลิวคว้างไร้ทิศทางอย่างลับสน แต่ยังพาเอาไอเย็นมา พัดกระหน่ำให้อากาศที่อุณหภูมิลดต่ำยิ่งทวีความรุนแรง ความเหน็บหนาวคล้ายจะเป็นปกติธรรมชาติของดินแดนแห่งนี้ที่แม้จะเป็นขุนเขา หรือโตรกผา แต่ก็มีเพียงความหนาวของหิมะปกคลุม

บนยอดผาสูงแห่งดินแดนที่มนุษย์ไม่อาจดำรงชีพอยู่ได้มีร่างแข็ง แกร่งสูงใหญ่ราวขุนเขายืนตระหง่านไม่หวั่นไหวกับธรรมชาติที่โหดร้าย ดวงตาสีแดงเรืองโรจน์บนใบหน้าถมึงทึงและเขี้ยวยาวจากสองมุมปาก ช่วยส่งให้ดูน่าหวาดเกรง เขายืนกอดอกนั่งทอดสายตาไปไกล ไม่หวั่น แรงลมและหิมะที่ปะทะเข้ามาไม่หยุดหย่อนแม้สักนิดเดียว ราวกับรอคอยอะไรบางอย่างที่สำคัญเหลือเกิน

ประกายวิบวับค่อยๆ เรืองรองตรงหน้ากลางห้วงอากาศ ก่อนที่ร่างสองร่างที่สูงใหญ่ไม่ต่างกันจะปรากฏ หากแต่ในอ้อมแขนของร่าง หนึ่งนั้นโอบประคองห่อผ้าสีมุกเหลืองประกายรุ่งอย่างอ่อนโยน ดวงตาสีแดงของผู้รอคอยราวกับจะมีเปลวเพลิงลุกโชนไหม้แรงยิ่งขึ้นเมื่อได้

เห็นชัดตาวาคือสิ่งใด และไม่ใช่ด้วยแรงพิโรธหากแต่เป็นเพราะความ
ยินดี มือหนึ่งยกกวาดเหนือศีรษะแล้วบริเวณที่ทั้งสามปรากฏกายอยู่
ก็กลายเป็นอาณาบริเวณต้องห้ามสำหรับลมและหิมะ รวากับมีเกราะแก้ว
ห่อหุ้มเอาไว้

"เป็นหญิง...ข้าให้ชื่อว่าเนริน" ร่างเล็กๆ ถูกขยับออกมาวดขัดตา

"เนริน...หลานของตา" เสียงพูดอ่อนโยนในขณะที่มือใหญ่สั่นน้อยๆ
ยามรับร่างเล็กมาโอบอุ้ม ความใหญ่โตของร่างกายทำให้ทุกการขยับ
ต้องทำด้วยความระมัดระวัง เพราะเกรงว่าจะทำให้เด็กน้อยร่วงหล่น
มือเล็กๆ ยื่นออกมาไขว่คว้าและไปหยุดที่เขี้ยวคม แต่เอาไว้แล้วส่ง
เสียงอ้อแอ้ ดวงตาสีเขียวราวมรกตแจ่มใสมองตรงไม่มีหลบ และดูราว
กับจะสะกดหัวใจของผู้เป็นตาเอาไว้ ในขณะที่ริมฝีปากบางเผยอเผย
คมเขี้ยวเล็กๆ แสดงสายเลือดเดียวกัน

"สมเป็นทายาทของท่านจริงๆ จ้าวอสูรโรรักษ์" ผู้ที่ยืนหนึ่งอยู่
ตั้งแต่แรกขยับเข้าไปมองชิดด้วยความสนใจ กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียง
ชื่นชมเอ็นดูร่างเล็กๆ นั้นด้วยใจจริง

"ไม่แน่ว่าจะเป็นหญิง" ถ้อยคำจากผู้ถูกเรียกขานว่าจ้าวอสูรโรรักษ์
ตรงใจกับจอมเทพธามาเม่นไทร์และเทพโอเรนส์

"ปรานีแห่งมหาเทพบิดร" นามมหาเทพผู้รังสรรค์สรรพสิ่งถูกเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงน้อมสักการะโดยเทพโอเรนส์

ณ ปลุมกาลในห้วงจักรวาลที่ว่างเปล่า สรรพสิ่งถูกรังสรรค์ ผืน
พิภพบังเกิดเพื่อเป็นที่อาศัย...พักพิงและดำรงพงศ์พันธุ์ของมวลมนุษย์
สิ่งมีชีวิตอ่อนแอไร้ฤทธา แต่ได้รับความหวังใญ่เอื้อเอ็นดูจากผู้เป็น
ใหญ่ยิ่งกว่าพงศ์พันธุ์ใด

บนผืนฟ้าที่เรียกว่าแดนเมฆา ปรากฏเทพและอสูรที่น้อมรับบัญชา
ควบคุมธาตุลม ไฟ ดิน และทอง เพื่อปกป้องคุ้มครองและค้ำจุนให้
มนุษย์มีชีวิตรอดปลอดภัย ในขณะที่ในท้องน้ำมีชาวสายธาราซึ่งทรงอำนาจ

เหนือธาตุน้ำคอยหล่อเลี้ยงมอบความจำขึ้นสู่ผืนดิน

ความผาสุกดำเนินไปด้วยดีเพราะทุกชีวิตทุกพงศ์พันธุ์ต่างมีสำนึก
 ชื่อสัตย์ต่อหน้าที่ที่รับผิดชอบ จนเป็นที่โปรดปรานพึงพอใจในสาย
 พระเนตรแห่งมหาเทพบิดร และทรงมอบดวงมณีแห่งจักรวาลเพื่อนำ
 ความสว่างและความอบอุ่นให้แก่พิภพ มนุษย์ขนานนามสิ่งนั้นว่าดวง
 ตะวัน

ปฐมกาลเริ่มต้นด้วยความกลมเกลียวถ้อยที่ถ้อยอาศัย หากแต่
 เมื่อเวลาค่อยๆ เคลื่อนผ่าน ความแตกต่างแห่งสายเลือดก็ค่อยๆ เผย
 ตัว การกระทบกระทั่งเล็กน้อยกลายเป็นการวิวาท การวิวาทกลายเป็น
 สงคราม ด้วยฤทธาเหนือธาตุที่ค้ำจุนจักรวาล เมื่อลูกกลมสงครามจึง
 กลายเป็นมหาสงครามในที่สุด

เทพไม่ต้องการอยู่ร่วมดินแดนเดียวกับอสูรอีกต่อไป เช่นเดียวกับ
 เหล่าอสูรที่ต้องการจะเป็นใหญ่เหนือเทพ มีอำนาจเหนือแดนเมฆา
 เพียงพงศ์พันธุ์เดียวเท่านั้น ท้องฟ้าแดงโร่ร้องคำราม แสงแลบแปลบ
 ปลายด้วยฤทธาและอำนาจที่ต่างฝ่ายต่างนำออกมาหวังจะพิฆาตกัน
 และกัน

เปลวเพลิงแห่งการทำหั่นร่วงหล่นสู่เบื้องล่าง เกิดเป็นมหาอัคคีภัย
 จนพื้นพิภพเดือดแดงร้อนรุ่มราวแดนนรกานต์ ไร้แววแห่งดินแดน
 ที่มนุษย์เคยอาศัยอยู่อย่างร่มเย็น หมอกควันคละคลุ้งบดบังแสง
 ตะวัน แสงเดียวที่ตาเห็นคือแสงไฟจากเปลวเพลิงที่ลุกโชนร้อนแรง
 และแผดเผาทำลายทุกห้วงแห่ง ดินแดนที่ไร้เปลวเพลิงก็มีเพียงความ
 เหน็บหนาวมืดมน

ผืนดินแยกแตก ขุนเขาสิ้นทลาย บางส่วนจมหายสู่ห้วงมหาสมุทร
 อันทกว้างใหญ่ไพศาลก่อกำเนิดระลอกคลื่นมหึมาซัดถล่มไปทั่ว ทุกธาตุ
 อำนาจคลุ้มคลั่งปั่นป่วนราวกับจักรวาลจะถึงกาลแตกดับ

พละกำลังและฤทธาที่ไม่มีผู้ใดต่อยกว่าสร้างควมวิบัติ เมื่อมี

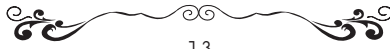
ฝ่ายใดเพลิงพลังการรุกรบเอาคืนก็รุนแรงเป็นเท่าทวี กระทั่งเกิดเหตุ
กระเทือนถึงดวงมณีแห่งจักรวาลที่ถูกอาวุธของเหล่าอสูรกระแทก
จนแตกกระจายกลายเป็นเศษเสี้ยว ล่องลอยพลัดหายไปทั่วทุกทิศทาง
จักรวาลมืดมิด ทิวพิภพขุนวยจนมหาเทพบิดรผู้เป็นใหญ่สูงสุดพิโรธ
ตัดสินใจจะลงทัณฑ์ด้วยการทำลายทั้งเทพและอสูรให้สิ้น ผู้เดียวที่
กล้าร้องขอภัยให้ลดทอนโทษทัณฑ์แก่คู่วิวาหคือจ้าวแห่งสายธารา

โทษทัณฑ์อาจลดทอนได้แต่มีอาจละเว้น ผู้กระทำผิดไม่ว่าผู้ใด
ก็ต้องได้รับโทษ อสูรที่ทำให้ดวงมณีแห่งจักรวาลแตกกระจายพลัด
หายถูกขับออกจากแดนเมฆา จำต้องมาสร้างอาณาจักรใหม่ ณ ผืน
ดินที่เหน็บหนาวเยือกเย็น เทพได้หยัดยืนต่อไปบนพากฟ้า แต่ต้อง
คอยดูแลเปลวเพลิงแห่งมหาเทพบิดรที่ประทานมาแทนที่ดวงมณีที่
สูญสลาย เพื่อมอบความอบอุ่นและแสงสว่างแก่จักรวาลต่อไป อำนาจ
เหนือธาตุทั้งสี่ถูกแบ่งแยก เทพควบคุมได้เพียงลมและไฟ ในขณะที่
อสูรมีอำนาจเหนือดินและทอง ทุกพงศ์พันธุ์ถูกแยกตัดขาดออกจากกัน

เหล่าอสูรนี้ก็น้อยใจกับชะตากรรมที่ถูกผลักไสให้ออกไปจาก
แดนเมฆา กล่าวโทษว่าองค์มหาเทพบิดรลำเอียงไม่เที่ยงธรรม เอ็นดู
เทพทั้งๆ ที่ต่างเป็นคู่กรณีสร้างความพินาศ มหาเทพบิดรจึงประทาน
สัญญาผูกพันทุกพงศ์พันธุ์เข้าหากันและกัน ในกาลข้างหน้า...หากอสูร
สามารถตามหาดวงมณีได้ครบทุกเสี้ยวส่วน และหลอมรวมเป็นดวง
เดียวได้ในวันนี้ใด อสูรจะได้คืนสู่แดนเมฆา

แดนเมฆา แดนอสูระ และแดนสายธารากลายเป็นดินแดนที่ต่าง
พงศ์พันธุ์ไม่มีสิทธิ์ล่วงละเมิดเว้นแต่ผู้นำดินแดนจะยินยอม ทุก
พงศ์พันธุ์จะเป็นอิสระต่อกันไปจนกว่าวันที่ความบาดหมางจางหาย...
วันที่อสูรและเทพได้เหยียบย่างอาศัยร่วมกันในแดนเมฆาอีกครั้ง

ความไม่พอใจของเหล่าเทพต่ออนาคตที่อาจจะต้องแบ่งปันดิน
แดนร่วมกับอสูรอีกครั้งมีอาจพันสายพระเนตรมหาเทพผู้ยิ่งใหญ่

ทวยเทพส่วนใหญ่มั้ต้องการให้เชือสยไ้เดแห่งอสูรไ้กลับคึนมารวม
 ครงดินแดนเตียวกััน อั้งว่าชรรมชชตนิสัยแห่งอสูรนั้นไ้จรั้อนดูคึน
 ดีแต่ชอขบระรานไ้ไร้เหตุผลและมุงแต่จะไ้ใช้กัาลัง ลักวันหากไ้คึนครง
 บัลลังก์ปกครองความเป็นใหญ่ก็คองไม้แคลั้วต้องมีเหตุวิวาทก่อสงครม
 กัันอื่ก เหล่าอสูรเองก็กลั้วโทษว่าเหล่าเทพนั้นคิดว่าตนเองวิเศษเหนือ
 ผู้ไ้ใด คองไม้มีวันยอมรับเหล่าอสูรไ้กลับไปรวมดินแดนเตียวกัันไ้
 โดยงาย ไม้แคลั้วต้องวิวาทจนสุดท้ยการที่พวกตนคิตตามรวบรวม
 เศษแห่งดวงมณั้ก็จะสูญค้

ร่องรอยแห่งความบาดหมางยากจะลบเลือนทำให้ฝายหนึ่งฝายไ้
 ไม้อาจเชือม่นในอนาคค สัตย้สาบานและค้สาบจั้งถูกตราสู้สยไ้ลหิต
 แห่งทุกชวีต เพื่อเป็นคร่องยัันยัันว่าจะไม้มีฝายหนึ่งฝายไ้ลวงละเมิด
 บทพิพากษาก่อความบาดหมางชั้นอื่ก

ทุกชวีตจ้ต้องน้อมรับโองการแห่งมหาเทพบิทรที่ก้กับตามมา
 ในวันทีเศษเล็ยวของดวงมณั้ถูกรวบรวมไ้เก็นกั้หนึ่ง เชือสยแห่ง
 จอมเทพฅมเมนไ้ทั้นจะถ้อก้เกนไ้ ในวันนั้นจ้วแห่งสยชชราผู้ครอง
 ตัวสันโดษเสมอมาต้องรับคิตองค้เล็กสุดของจ้วอสูรอโรยัญเป็นเทวี
 นางจะไ้ให้ก้เกนคิตอที่เป็นความหวังในการกลับคึนสู่ดินแดนเบือง
 บนของเหล่าอสูร

จ้วแห่งสยชชราต้องไ้ให้การดูแลและอบรมช้ดเกลาทายาทแห่ง
 เชือสยจากจ้วอสูรอโรยัญไ้สมบุนรณั้ที่สุ้ เพื่อชั้นครงบัลลังก์
 พร้อมทายาทแห่งจอมเทพฅมเมนไ้ทั้น ร่วมปกครองเหล่าอสูรและเทพ
 ด้วยความเทียงชรรม ช้รงสมคูลแห่งสรพลั้งในจ้กรวาล ย้อนปฐมกกาล
 ที่สงบสุขไ้คึนกลับมมา

โองการแห่งมหาเทพบิทรที่ไม้อาจไ้ต้แยง จ้ต้องน้อมรับบัญญัติ
 กลายเป็นช้อกัขาวอ่อย่างไ้ไร้เส็ยลักวันอ้นาจและอ้นาจต้องทำลยลั้ง
 กัันอื่กเป็นแน่ จนคระท้งเวลาทีที่เทวีแห่งเทพโอเรนส้ไ้ให้ก้เกนคิตอ

"มหาเทพบิดรทรงมีบัญชา บัลลังก์แห่งแดนเมฆาในยุคสมัยที่เราวาดหวังจะเริ่มต้นด้วยการวิวาห์ระหว่างเนรินและทายาทของท่านจอมเทพฉาเมนไทน์" เทพโอเรนส์ จ้าวแห่งสายธาราผู้เป็นบิดาของทารกน้อยเนรินเอ่ย

"นางจะเป็นมหาเทวีเหนือบัลลังก์เมฆาเสมอลูกชายของข้า... เฉมราม" จอมเทพฉาเมนไทน์เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นน้อมรับโองการแห่งมหาเทพบิดร

"เฉมรามอย่างนั้นหรือ แล้วเซไมท์เล่า" จ้าวอสูรโรยัญหันไปมองจอมเทพแห่งแดนเมฆาผู้ซึ่งมีทายาทถือกำเนิดในเวลาไล่เลี่ยถึงสอง และเป็นข้อกังขาว่าผู้ใดกันแน่ที่จะรับตำแหน่งสืบบัลลังก์ต่อจากจอมเทพฉาเมนไทน์

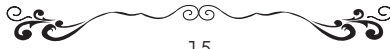
"ใช่แล้ว...เฉมราม" น้ำเสียงของจอมเทพหนักแน่นทั้งๆ ที่แววตาล้ำยากับมีความในใจเคลือบแคลง ซึ่งไม่หลุดรอดสายตาของจ้าวอสูรโรยัญแม้แต่น้อย

ดวงตาของจ้าวอสูรโรยัญหริ่ง หวนคิดถึงยามที่ตนได้เข้าเป็นหนึ่งในสักขีพยานการคัดสรรทายาทแห่งจอมเทพฉาเมนไทน์ ในยามนั้นเทพเฉมรามขอถอนตัวเพื่ออยู่กับน้องชาย แต่เทพเซไมท์ไม่ยอมรับเช่นกัน ทำให้การคัดสรรในยามนั้นไม่ลงตัว ท่านเคยคิดว่าเทพเฉมรามอาจจริงเกียจสายเลือดอสูร ...ไม่ดีกว่าในที่สุดเขาก็ได้รับเลือกเป็นทายาทแห่งจอมเทพฉาเมนไทน์

"ขอให้ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีอย่างที่หวัง" น้ำเสียงคล้ายหนักใจของจ้าวอสูรโรยัญทำให้จอมเทพฉาเมนไทน์เบือนหน้าจากทารกน้อยเนรินไปมอง

"ท่านไม่เชื่อสัจจะของเทพ?"

"ข้าเชื่อสัจจะของท่าน...จอมเทพฉาเมนไทน์ แต่ที่ข้าห่วงคือเหตุการณ์ในอดีตจะย้อนรอยกลับมาอีกหรือไม่ สิ่งที่เราหวังเอา

"ไว้จะได้มาโดยง่ายอย่างนั้นหรือ"

เทพโอเรนส์ขยับเข้ามาขอรับเนรินคืนกลับไปให้อ้อมกอด อด
รู้สึกหนักใจไม่ได้เช่นกัน มีคำพยากรณ์ถึงยุคสมัยแห่งความสมานสามัคคี
ว่ากว่าจะได้มานั้น จะต้องแลกด้วยความสูญเสียมากมาย ใบหน้าของ
ผู้ยิ่งใหญ่จากสามดินแดนเครียดขริมิไม่ต่างกัน

เสียงอ้อแอ้คล้ายหัวเราะน้อยๆ ดังขึ้น มือเล็กยกเตาะแตะไป
บนแก้มของบิตาราวจะปลอบโยน เทพโอเรนส์ก้มลงมองธิดาด้วย
แววตาอ่อนโยน

...สูญเสียสิ่งใด...เจ้าร่างน้อยในอ้อมกอดจะเจ็บปวดหรือไม่...
หัวใจผู้เป็นพ่อหนักอึ้งด้วยความห่วงใย ที่ทำได้สุดท้ายอาจเหลือเพียง
หวังความปรานีแห่งมหาเทพบิตร...

บทที่ ๖

ห้องฟ้ามีดครีมีด้วยหมู่เมฆสีมอครามที่ปกคลุมบดบังท้องนภา
ไว้จากทุกสรรพสิ่ง แม้จะเป็นเวลากลางวัน แต่สุริยันกลับอ่อนแรงส่ง
รัศมีแทรกผ่านหมู่เมฆได้เพียงแค่นิวแสงบางเบา ถึงกระนั้นห้องฟ้า
ก็ยังฮึกเหิมพยายามอวดอำนาจ ก่อเกิดแสงแลบแปลบปลาบ ตามมา
ด้วยเสียงคำรามกึกก้อง

พายุใหญ่กำลังก่อตัว สายลมที่พัดแผ่วค่อยๆ ทวีความแรงผ่าน
ผิวน้ำสร้างระลอกคลื่น

เมฆหมอกค่อยๆ กลั่นตัวเป็นหยาดน้ำเย็นฉ่ำพร่างพรายสู่เบื้อง
ล่าง แล้วถูกกลิ่นหายหอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับท้องน้ำสีครามสุด
สายตา ในทุกการเปลี่ยนแปลงที่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความบ้าคลั่ง
มีร่างระหองงแอบโลมาตัวใหญ่ลำพังแห่งนงยมองไปยังเบื้องบนอย่าง
สงบดูขัดแย้ง

‘กลับกันเสียทีดีไหม ท่านหญิงเนริน’ เสียงหนึ่งดังกังวานใน
ความคิดของหญิงสาวที่ถูกขนานนามว่าเนริน

“จะรีบไปไหนล่ะโอดิล กว่า จะหาโอกาสออกมาไกลๆ แบบนี้ไม่